

Curtea Supremă de Justiție

DE C I Z I E

05 iunie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte Nicolae Gordilă,

Judecători Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

juducând recursurile ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, de avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului și de inculpatul

Masliucov Alexandr.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 01.12.2015 - 26.10.2017;

2. Instanța de apel: 01.12.2017 - 06.02.2018;

3. Instanța de recurs: 17.04.2018 - 05.06.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul central din 26 octombrie 2017, Masliucov Alexandr a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal și i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activitate ce ține de gestionarea sau circulația substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani.

În temeiul art.103 Cod penal, a fost dispusă aplicarea forțată față de Masliucov Alexandr a tratamentului medical contra narcomaniei.

S-a încasat de la Masliucov Alexandr în beneficiul statului suma de 1680 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru efectuarea expertizei psihiatrice.

2. Prima instanță a constatat că inculpatul Masliucov Alexandr, în scopul consumului personal, a păstrat droguri într-o cutie metalică ascunsă la etajul 3 al blocului nr. xx, situat pe str. xx, mun. Chișinău până la data de 10 septembrie 2015, ora 20.50, când în cadrul cercetării la fața locului, efectuată de către OSS al SII a IP Botanica, mun. Chișinău, au fost depistate și ridicate conform raportului de constatare tehnico-științifică nr.8928 din 05 octombrie 2015 o sacoșă din polietilenă în care se afla 15,28 grame de marijuana în stare uscată, care se referă la substanțe narcotice, 11 comprimate de culoare albă cu inscripția „DP” 5 mg, 2 fragmente de comprimate, 2 comprimate cu inscripția „0,293” care conțin preparatul medicamentos diazepam, cantitatea constituind 2,227 grame de psihotrope, care se referă la substanțe incluse în lista substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor acestora supuse controlului, aprobată prin Hotărârile Guvernului RMoldova nr.79 din 23 ianuarie 2006, nr.1088 din 05 octombrie 2004, care reprezintă cantități deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul A.Șevciuc în numele inculpatului, care a solicitat casarea totală a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, invocând că sentința de condamnare este neîntemeiată; - pastilele de diazepam, deșitate în cadrul cercetării la fața locului, se aflau la inculpat ca urmare a tratamentului bolii de care suferă – epilepsiei, la materialele cauzei fiind anexate acte confirmative; - conform raportului de expertiză judiciară nr.410 din 05.07.2017, efectuat la cererea inculpatului, s-a constatat că pe suprafața pungii din polietilenă, depistată și ridicată în cadrul cercetării la fața locului, nu au fost identificate urme valabile pentru stabilirea persoanei; - procurorul a refuzat dispunerea efectuării unei expertize dactiloscopice, solicitată de către apărătorul inculpatului; - nu s-a dat o apreciere corespunzătoare concluziilor expuse în raportul de expertiză judiciară nr.267 din 01.09.2017; - învinuirea este întemeiată pe declarațiile martorilor I.Ticuș, M.Frațman, D.Bodnari, L.Gamurari și D.Gamurari, care se contrazic sub aspectul orei când a avut loc comiterea faptei imputate inculpatului, totodată declarațiile date la urmărirea penală și în fața instanței de judecată fiind diferite; - colaboratorii poliției – martori în cauză, eronat au indicat că inculpatul a recunoscut că bunurile depistate îi aparțin, or A.Masliucov de la bun început nu și-a recunoscut vina, totodată declarațiile acestor martori urmând a fi apreciate critic, or aceștia îl cunoșteau pe inculpat până la comiterea faptei și aveau o atitudine disprețuitoare față de el; - probele prezentate de partea acuzării nu sunt pertinente, concludente și suficiente pentru condamnarea inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, apelul declarat de avocatul A.Șevciuc în numele inculpatului a fost respins, casată parțial sentința, în partea încasării cheltuielilor de judecată și tipului penitenciarului și pronunțată o nouă hotărâre în partea dată, prin care s-a respins cerința acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul lui A.Masliucov în beneficiul statului a sumei de 1680 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru efectuarea expertizei.

S-a dispus ca pedeapsa stabilită lui A.Masliucov să fie executată în penitenciar de tip semiînchis.

În rest sentința a fost menținută.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că prima instanță a analizat în mod obiectiv cumulul de probe, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, care în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului A.Masliucov în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal.

Astfel, verificând argumentele invocate de apelant prin prisma solicitării de achitare a inculpatului, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate și a constatat că la materialele cauzei au fost administrate suficiente probe prin care se demonstrează vinovăția inculpatului și anume, declarațiile martorilor I.Ticuș, D.Bodnari, M.Frațman, D.Gamurari, L.Gamurari și E.Masliucov; - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.09.2015; - raportul de constatare tehnico-științifică nr.8928 din 05.10.2015; - procesul-verbal de examinare a obiectului din 16.11.2015; - raportul de expertiză judiciară nr.410 din 05.07.2017; - raportul de expertiză judiciară nr.267 din 01.09.2017.

Instanța de apel a considerat că prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerându-le neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or ele se combat în întregime prin declarațiile martorilor, în coroborare cu celelalte probe. Argumentele apelantului, precum că probele prezentate de partea acuzării sunt lipsite de relevanță, concludență și nu sunt suficiente pentru condamnarea inculpatului, iar concluziile din raportul de expertiză dactiloscopică combat declarațiile tuturor martorilor acuzării, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate, din motiv că nu și-au găsit confirmare în materialele cauzei, precum și din considerentul că în sentință au fost expuse declarațiile tuturor martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, cu motivarea aprecierii acestora. În acest context, instanța de apel a reținut că în afară de martorii care sunt colaboratori ai poliției au fost audiați și martorii L.Gamurari și D.Gamurari, care au dat mărturie acuzătorii.

Suplimentar, instanța de apel a apreciat critic argumentul apărătorului, prin care se susținea că pastilele „Diazepam”, depistate la fața locului, aparțineau inculpatului din motiv că acesta efectua tratament antiepileptic, or portivit materialelor cauzei, inculpatului i-a fost recomandat tratamentul cu „Tab Topiramate” („Tab Epiramat”) (f.d.104-105, vol.I).

Totodată, instanța de apel a apreciat critic argumentul apărătorului, precum că procurorul a refuzat dispunerea unei expertize dactiloscopice la faza de urmărire penală, la data de 26.11.2015, or prin ordonanța din aceeași dată a fost respinsă cererea privind reluarea urmăririi penale, din motiv că obiectele depistate la fața locului au fost deja supuse unei expertize chimice și careva urme papilare au fost distruse (f.d.85, vol.I). În acest context, instanța de apel a apreciat critic alegația că concluziile expuse în raportul de expertiză dactiloscopică nr.410 din 05.07.2017 ar combate declarațiile martorilor acuzării.

Referindu-se la argumentele apelantului privind divergențele între declarațiile martorilor acuzării, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate și a constatat că în urma aprecierii acestor declarații nu au fost depistate contradicții ce ar denota o schimbare de conținut în raport cu declarațiile date la etapele anterioare, iar ora săvârșirii faptei a fost redată de către martori cu aproximație – între 19.00 și 20.00, ceea ce nu oferă temei pentru aprecierea critică a declarațiilor respective.

Reieșind din constatările efectuate, instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului A.Masliucov a fost pe deplin dovedită.

Referindu-se la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a reținut că prima instanță, la rândul său, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, însă a admis o eroare de drept privind tipul penitenciarului în care pedeapsa urma a fi executată.

În acest context, reieșind din constatarea faptului că A.Masliucov a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă, instanța de apel a considerat că prima instanță pripit a dispus ca executarea pedepsei să aibă loc în penitenciar de tip închis, or nu au fost luate în considerație modificările operate în conținutul art.72 Cod penal prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în vigoare din 20.12.2017, prin care la alin.(4) art.72 Cod penal, sintagma „precum și pentru persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă” a fost exclusă. Reieșind din acest considerent, instanța de apel a conchis că A.Masliucov urmează

să execute pedeapsa în penitenciar de tip semiînchis, în conformitate cu prevederile art.72 alin.(3) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat eronată soluția primei instanțe, și anume privind încasarea din contul inculpatului, în beneficiul statului, a sumei de 1680 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru efectuarea expertizei. În acest context, instanța de apel a menționat că aceste cheltuieli reprezintă cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale întru acumularea probatoriului necesar și acestea sunt trecute, de fapt, în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama inculpatului, or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, care are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit. Suplimentar, instanța de apel a statuat că normele de procedură penală nu prevăd expres achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare suportate în cadrul urmăririi penale.

Reieșind din constatările enunțate, instanța de apel a considerat necesar de a respinge cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpatul A.Masliucov, în beneficiul statului, a sumei de 1680 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru efectuarea expertizei.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

- procuror care, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de neîncasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în sumă de 1680 lei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând că alin.(3) al art.227 Cod de procedură penală nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor de judecată de la părți; - art.229 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile de judecată, iar soluția instanței de apel în partea neîncasării acestora este neîntemeiată, or procurorul a făcut dovada existenței cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizei psihiatrice; - instanța de apel nu s-a conformat prevederilor art.101, 394, 414 Cod de procedură penală și nu a indicat temeiurile admiterii apelului declarat de apărătorul inculpatului, astfel adoptând o hotărâre care nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ceea ce constituie temei pentru recurs, potrivit art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală;

- avocatul A.Șevciuc în numele inculpatului care, în temeiul art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a acesteia, cu dispunerea achitării inculpatului, invocând că instanța de apel nu a ținut cont de argumentele invocate de partea apărării și de probele administrate de aceasta, care în opinia sa demonstrează indubitabil nevinovăția inculpatului; - pastilele de diazepam, pe care inculpatul le avea asupra sa la momentul cercetării la fața locului din 10.09.2015, se aflau la el ca urmare a tratamentului bolii de care suferă, la materialele cauzei fiind anexate acte doveditoare; - raportul de expertiză judiciară nr.410 din 05.07.2017 demonstrează nevinovăția inculpatului, or prin acesta s-a constatat lipsa a careva amprente pe suprafața pungii de polietilenă, ridicată de la inculpat; - din concluziile expuse în raportul de expertiză judiciară nr.267 din 01.09.2017

reiese că inculpatul suferă de tulburări mintale și de comportament, fiind necesară aplicarea în privința acestuia a prevederilor art.103 Cod penal, în cazul stabilirii pedepsei cu închisoare; - declarațiile martorului L.Gamurari, date la urmărirea penală și judecarea cauzei, prezintă divergențe; - nu corespunde realității afirmația martorilor - colaboratori de poliție, că inculpatul a recunoscut faptul că bunurile ridicate de la el îi aparțineau, or inculpatul, pe parcursul întregului proces penal, a pledat nevinovat;

- inculpat care, în temeiul art.427 alin.(1) pct.8),9),10),12) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a acesteia, cu dispunerea achitării sale, invocând că pastilele de diazepam le deținea legal, fiind prescrise de medici conform diagnosticului medical existent; - raportul de expertiză judiciară nr.410 din 05.07.2017 demonstrează nevinovăția sa, or prin acesta s-a constatat lipsa a careva amprente pe suprafața pungii de polietilenă, ridicată de la el.

6. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia inculpatului expusă în referință, care a solicitat declararea inadmisibilității recursurilor, Colegiul penal lărgit consideră că cele declarate de procuror și avocatul inculpatului urmează a fi admise, iar cel declarat de inculpat urmează a fi respins, din următoarele considerente.

În temeiul prevederilor art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate. Totodată, conform prevederilor art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să caseze parțial sau total hotărârea atacată și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs. Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate, dacă circumstanțele cauzei au fost examinate în ansamblu de către prima instanță, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual-penal sau penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare, dacă eroarea constatată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Privind recursul ordinar declarat de inculpat, Colegiul penal constată că acesta este depus peste termenul legal de declarare și urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Studiind materialele dosarului, Colegiul penal lărgit constată că inculpatul, participând în ședința de judecată în apel, în cadrul căreia a avut loc pronunțarea dispozitivului (f.d.59-63, vol.2), cunoștea despre data când va avea loc pronunțarea deciziei integrale - 06.03.2018, la care nu s-a prezentat (f.d.63, vol.2).

Colegiul penal subliniază că, potrivit prevederilor art.421 Cod de procedură penală, raportat la art.401 Cod de procedură penală, persoanele menționate în dispoziția acestei norme procesuale sunt în drept să declare recurs ordinar. Totodată, pentru ca acesta să fie admis spre examinare de către instanța de recurs, el urmează a fi declarat în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei, așa cum este indicat expres în prevederile art. 422 Cod de procedură penală.

Suplimentar, Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Potrivit prevederilor art.231 alin.(3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Reieșind din sensul normelor sus-indicate și în raport cu circumstanțele constatate, Colegiul penal reține că termenul de declarare a recursului (de 30 de zile) începe să curgă de la 07 martie 2018 și expira la 06 aprilie 2018. Inculpatul, conform ștampilei de pe plicul în care a depus recursul, a atacat decizia instanței de apel la data de 21 mai 2018, după expirarea termenului legal de 30 zile prevăzut de art.422 Cod de procedură penală.

Colegiul penal subliniază, că termenul de recurs este un termen procesual legal, durata căruia este stabilită prin lege, iar în aceste condiții acesta este absolut și are caracter imperativ, astfel că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Instanța de recurs conchide asupra respingerii recursului declarat de inculpat, ca fiind inadmisibil.

Referitor la recursurile ordinare declarate de procuror și avocatul A.Șevciuc în numele inculpatului, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi admise, din alte motive, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

Reieșind din prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

La fel, potrivit art.417 alin.(1) pct.7) și 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal constată că instanța de apel a admis anumite erori de drept, care impun

necesitatea admiterii recursurilor declarate de către procuror și avocatul inculpatului, după cum urmează.

Astfel, se constată că instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, a conchis că aceasta urmează a fi casată și în partea ce ține de categoria penitenciarului în care urmează a fi executată pedeapsa cu închisoarea stabilită inculpatului și soluționării chestiunii cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acestei soluții instanța a indicat că, în legătură cu modificările operate în art.72 Cod penal prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în vigoare din 20.12.2017, din alin.(4) al acestei norme a fost exclus textul „*precum și pentru persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă*”, astfel că, în temeiul art.72 alin.(3) Cod penal, inculpatul urmează să execute pedeapsa în penitenciar de tip semiînchis, dat fiind că a comis o infracțiune intenționată care face parte din categoria celor grave.

Din sensul acestor concluzii, rezultă că instanța de apel a considerat că în cauză lipsește starea de recidivă, însă, totodată, nu s-a pronunțat asupra faptului că prima instanță, la individualizarea pedepsei inculpatului, a reținut în seama acestuia starea de recidivă, motivând că acesta a fost condamnat anterior la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare și a comis din nou o infracțiune gravă, pedeapsa fiindu-i numită cu aplicarea prevederilor art.34, 82 Cod penal, în vigoare la momentul adoptării sentinței, fără a se expune asupra modificărilor operate la acest capitol prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în vigoare din 20.12.2017.

Suplimentar, Colegiul penal constată că instanța de apel, ajungând la concluzia că *apelul declarat urmează a fi admis* și menționând acest fapt în partea descriptivă a deciziei, în mod neclar și contradictoriu a dispus în dispozitivul deciziei *respingerea apelului declarat* și, ulterior, a dispus casarea parțială a sentinței (f.d.78-79, v.2).

Aceste circumstanțe denotă admiterea unor erori de drept, care constituie temeiuri pentru recurs conform art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală - motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și acesta este expus neclar, individualizarea pedepsei contrară prevederilor legale. Colegiul penal menționează că aceste erori de drept sunt de natură procesuală și nu pot fi corectate la etapa judecării recursului, urmând a fi înlăturate la rejudecarea apelului.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de constatările expuse în prezenta decizie, de motivele invocate atât în apelurile declarate, cât și în recursurile ordinare, să înlătore erorile depistate și, în conformitate cu prevederile art.414 și 417 Cod de procedură penală, să adopte o soluție legală și întemeiată, care să cuprindă motivele pe care se bazează.

7. În conformitate cu prevederile art.434 și art.435 alin.(1) pct.1)-2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpatul Masliucov Alexandr împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018.

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin și avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului Masliucov Alexandr, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, în cauza penală în privința lui Masliucov Alexandr și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac în partea dispunerii rejudecării cauzei, în rest este irevocabilă, pronunțată integral la 03 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun